

Sant

Ingyenes

Nyár

2017. XXVII. ÉVF. 2. (158.) SZ.

Az Újpesti Baptista Gyülekezet lapja

ALAPÍTÁSI ÉV: 1936

Kedveseim

A lelkipásztor rovata

Elöl járók

Május közepén a gyülekezet vezetőségével csendesnapot tartottunk, hogy végiggondoljuk helyzetünket, feladatainkat, a ránk váró kihívásokat. Miközben a napi témákat nézem, a nevünk jelentésén elmélkedem.

Elöljáró. Mit is jelent e szó?

Képek villannak fel előttem.

Elöl jár a győztes hadvezér, amikor harc után bevonulnak a városba. Diadalmenet, ünneplő sokaság veszi körül. Milyen nagyszerű pozíció. Azonban a veszélyes csatában is elöl kellett mennie, hogy szavát hallva bátran kövessék beosztottai. **Elöl jár** a győztes versenyző, amikor átszakítja a célszalagot, hatalmas az ováció. Sokáig azonban láthatatlanul járt elöl, amikor kora reggel már és késő este még a pályán gyakorolt, csatamosra izzadva edzett, hogy győztes lehessen.

Elöl jár a jó munkavezető. Nemcsak utasítgat, hanem ő maga is aktív részese a tevékenységnek, amely közös felelősségük.

Elöl jár a hegyi vezető, aki ismeri vagy felfedezi a járható utat, és a többiek a nyomába lépnek, az általa bevett kampókba kapaszkodnak, így jutnak fel a hegycsúcsra.

Elöl járni jó? Elöljárónak lenni jó?

Hiszem, hogy ha az Úr bíz meg feladattal, akkor igen. Felelősség és kötelesség.

Lehetőség a győzelemre, de nem mások legyőzése a célunk, hanem

önmagunk és a bűn fölötti győzelem megszerzése.

Az előjárók mögött nem a „hátljárók” jönnek, hanem azok, akik készek a közös programhoz csatlakozva, fáradságot nem kímélve küzdeni az üdvösségért.

Gyülekezetünk előjárósága felelősen gondolkozva térképezi fel a jelet, és az Úrra figyelve keresi az utat, amelyen járnunk kell. Imádkozva Isten vezetését kérjük, hogy tudjuk, mit kell tennünk, merre kell mennünk, mi az Úr akarata.

Pál apostol írja a korinthusiaknak: „Legyetek az én követőim, mint én is a Krisztusé.” (1Kor 11,1)

Hiszem, hogy az előjáróság Krisztust követi, hogy mindent megtesz annak érdekében, hogy elöl járjon, hogy példa legyen a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban (1Tim 4,12).

Kérünk, imádkozzatok érettünk, hogy adassék naponként egyértelmű vezetés az Úrtól abban, hogy merre kell mennünk, és erő ahhoz, hogy kitartóan járjuk az utat.

„Bízzatok vezetőitekben, és hallgassatok rájuk, mert ők vigyáznak lelketekre úgy, mint akik erről számot is adnak. Hadd tegyék ezt örömmel, és ne sóhajtozva, mert ez nem válnék javatokra.” (Zsid 13,17)

Mészáros Kornél

VersElő

Ima

*Köszöntelek a folyók zúgásával,
a felhő-arcú hegyekkel,
a hegy forma fellegekkel,
a gong-alakú csillagokkal,
köszöntelek a szivárvánnyal,
az éj minden tűzével,
és végül az ámulatos
nap-ragyogással:
mind a tiéd!
valamennyiben itt vagy,
akkor is... ha leszállsz hozzánk
váratlanul
s a teremtmények seregének
megvilágítod újra meg újra
kerek pajzsaidat, eleven mezőkön...
miket állandó ittlétük miatt oly
könnyen, szüntelenül feledünk.*

Weöres Sándor

Hogyan döntöttünk egymás mellett

Pontosítanék...

Nos. Már többször mondtam *Imrének*, hogy adja be a memóriáját javíttatni. Bár szerinte nincs rá szükség, ha itt vagyok én.

Megismerkedésünk történetét nagy vonalakban olvashattuk az előző számban (online is megtalálható a www.ujlant.atw.hu oldalon). **Én is hasonlóan emlékszem**, és igazán nem kececelésből jegyzem meg, hogy a nyári egyházzenei tanfolyami találkozásokon kívül az évközi kiskőrusi találkozások, valamint a nyáron Tahiban történt összetalálkozások is erősítették ismeretségünket. Így az sem lehetett véletlen, hogy '88 nyarán, amikor is unokatestvéremet kísértük ki az álmásra néhány barátommal, hozánk csapódott Imre. Ja, persze ő erre azóta sem emlékszik.

Kiskőrösön az tényleg vicces volt, hogy a tömegben, a két szemközti karzatról jól értettük egymást. Csak megjegyezném, hogy én voltam a bal oldali karzaton, és ő a jobb oldalin. Valamint az almát, amit erős fenntartásokkal fogadtam el (mert hát milyen már az, hogy *Évát* almával kínálják), azt este a kocsinál kaptam.

Amúgy tényleg jól éreztük magunkat aznap, olyannyira, hogy évekkal később azt mesélte az egyik velünk lévő – akkor még – kislány, hogy teljesen úgy vette le/értelmezte a helyzetet, hogy mi akkor már együtt jártunk, csak diszkrétek vagyunk a jelenlétben.

Én roppant szórakoztatónak tartottam Imrét, igazán jókat lehetett vele együtt nevetni. De beszélgetni is jókat lehetett vele. Meg sétálni (télien!). Meg kávézni (aranyáron). Szóval jókat beszélgettünk mindenféle témáról.

Akkor még azt is érdeklődéssel hallgatta, mit olvastam, és az miért volt érdekes. (Azóta csak itt olvassa az újságban.) Mikor elhívott színházba, simán elmentem vele, eszembe sem jutott, hogy ez akár egy randi is lehetne. Aztán láttam, ahogyan más emberekhez viszonyul. Elámultam a zsigerből jövő segítőkészségén. Láttam, ahogyan a kisgyerekekkel bánik. **Meglepett, hogy mindenkivel, minden korosztályból megtalálta a hangot.** Még a kolléganőimmal is.

És egyszer csak már nem volt kérdés, hogy biztosan jó ötlet-e, hogy együtt lógunk. Egyszerűen csak tudtam. Tudtam, hogy vele kell továbbmennem. Igen, együtt imádkoztunk, ez még inkább megerősítette ezt a gondolatot. Aztán Valentin-napon megvettük a gyűrűket. Ebben az az érdekes, hogy akkor még azt sem tudtuk, mi az a Valentin-nap. Nálunk még nem volt szokás. Viszont mi Bécsbe mentünk a bevásárlóturizmus jegyében. Teljesen meghatott bennünket, hogy minden üzletben kedvesen fogadják a magyarokat egy szál virággal. Másnap a rádióban hallottam, hogy Amerikában van valami ünnep a szerelmeseknek, és kezd elterjedni Európában is. Akkor kezdett derengeni, hogy mégis inkább valami reprezentációs csokrétát kaphattunk, nem szívből jövő köszöntést. Viszont volt gyűrűnk. És majdnem hat hetünk az eljegyzésig, ami március 25-én volt (csak úgy mondom). Igaz, hogy a gyűrűt nem mindig tudtam hordani, és jelenleg is egy egészen másik van az ujjamon, ezt csak jelképnek tekintjük. **Igazából a szívünkben született meg, majd tudatosan döntöttünk az összetartozásról, melyre Isten áldását kértük.**

A. Éva

„Életem ideje kezdedben van” (Zsolt 31,16)

2005. május 19-én, egy esős csü-törtöki napon beültem az autóba, bekötöttem a biztonsági övet 28 hetes pocakomon. Elindultam. Nehéz időszakon voltunk túl, hiszen 40 évesen vártam a negyedik gyermekem. Sok vizsgálat, értetlenkedés, amiért nem kértük a baba számára veszélyt hordozó „csak egy tűszúrásnyi” beavatkozást. Miután a sok tortúrán túljutottunk, az orvos nyugodt hónapokat ígért. Aznap mégis minden másképp történt. A Rózsadombon elengedtem a felfelé tartókat, majd fordultam volna be, amikor hatalmas erővel nyomódtam az ülésbe és feszültem a biztonsági övnek, csörömpölés, tárgyak repülése, káosz az autóban. Nem értettem, mi történt. Lábaim a pedálok közé szorultak. Az autó háta nyitottá vált, és egy pótkocsi teherautó állt mögöttem. Nem tudott megállni a vizes úton a lejtőn. Egy ének jutott az eszembe, ami persze zsoltár: „...mert parancsolt az angyaloknak tefelőled, hogy őrizzenek tégedet minden utaidban...” Első gondolatom az volt: bárhogya is lesz, biztosan az a legjobb mindannyiunknak, még ha esetleg nehéz is elfogadni. A következő másodpercek foszlányokból állnak össze emlékezetemben. Élek, lélegzem, kezem-lábam mozog, bár mindenem fáj... a pocaklakó teljes csendben gubbaszt... bekopog az ablakon a teherautó sofőrje. Telefonálok. A férjem, Péter épp nem dolgozik, 10 perc múlva ott van. Az orvos épp dolgozik, vár. A helyszínelő sokára érkezik, nem tud segíteni. Az autó beindítható, csak „huzatos”, de el tudunk vele menni a kórházba. Vizsgálatok sora. A baba jól van. A CTG-eredmény: rendszeres összehúzóadások, aminek szülés lehet a vége, nagyon korai lenne. Azonnal kapok ágyat, gyógyszert. Semmit sem ígérnek. Sokféleképpen végződhetett volna. 2005. augusztus 9-én, a 19. házassági évfordulónk napján megszületett Zita. Kicsattant az egészségtől, szó szerint: a méretei 4,35 kg és 59 cm voltak. Soli Deo gloria!

Kubináné Kroó Kornélia

Máshol

A mennybe tartó repülőjáraton

Tavasszal szerepelt a hírekben az az amerikai eset, amikor egy indulni készülő repülőgépről erőszakkal leszállítottak egy fizető utast. A történeteket többen is rögzítették telefonjukkal, s a videók gyorsan körbejárták a világhálót. Nagyon sokan felháborodtak a látottakon, hiszen egy érvényes jeggyel rendelkező doktorról volt szó, aki nem tett semmi olyat, ami miatt el kellett volna hagynia a gépet. Az úgynevezett túlfoglalás esete történt meg, azaz több jegyet adtak el, mint amennyi hely volt a gépen, ezért véletlenszerűen ki kellett választani valakit, akinek el kell hagynia a gépet. Erre jogilag ugyan van lehetőség, de a cselekedet morális szempontból igencsak kérdéses volt, főleg a felvételen közzétett brutális leszállítási módot látva.

Életünk utazása jutott eszembe erről a történetről. Lehet, hogy csak nemrég szálltunk fel a mennybe tartó járatra, vagy már hosszú ideje utazunk rajta, de az biztos, hogy a sátán folyamatosan próbálkozik fog azzal, hogy leszállítson bennünket. Vajon engedünk csábításának és vele tartunk, vagy mint ez a bizonyos orvos, ragaszkodunk a helyünkhöz, hiszen Jézus

keresztthalála által nekünk is érvényes jegyünk van. Sokféle támadás érhet bennünket, melyek tűnhetnek egészen ártatlannak is – a doktort is először szép szavakkal akarták az utazás feladására bírni. Ugyanígy az ördög is sokszor próbál olyan dolgokkal eltéríteni az útról, amelyek első ránézésre nem is tűnnek bűnnek. Ha pedig a kisebb kísértésekben kitartunk, akkor számithatunk rá, hogy a gonosz erőszakosabb módszerekkel is meg fog próbálkozni. Fontos tehát, hogy teljes erővel kapaszkodjunk a mennybe tartó járaton.

Ebben a repülőgépes történetben nagyon megragadott egy második videó is, ami talán már kevesebb emberhez jutott el. Nem sokkal a leszállítás után készült, s az látszódtott rajta, hogy bár a férfit egyszer már eltávolították a gépről, ő mégis valahogy visszajutott és kétségbeesetten mondta, hogy neki mindenképpen el kell jutnia a célállomásra. Nagyon tetszett az elszántsága, és úgy gondolom, példa lehet számunkra is, hogy határozottan ragaszkodjunk ahhoz, hogy hova tartunk. Arra is emlékeztetett ez, hogy időnként megtörténhet, hogy a sátánnak mégis sikerül csapdába ejtenie, de ha így is történik, fontos, hogy amíg tart a kegyelem ideje, újra visszatérjünk a járatra, mert a jegyünk továbbra is érvényes rá.

Legyünk hát résen, és ne engedjünk a kísértőnek, hogy rendben megérkezessünk a célállomásra!

R. Áron

Igyekeztek a város jólétén...

• „Elismerő oklevél Samu Erika részére kiemelkedő szakmai tevékenysége elismeréseként” – olvasható azon a kitüntetésen, melyet kedves testvérnőnk az Emberi Erőforrások Minisztériumától Balog Zoltán miniszter úr aláírásával kapott pedagógusnap alkalmából kiváló szakmai munkájáért. Szeretettel gratulálunk és Isten áldását kívánjuk további életére, munkájára!

Létlge

2Kronikák 23–24

„Jóás hétéves korában lett király, és negyven évig uralkodott Jeruzsálemben... Jóás Jójádá főpap egész életében azt tette, amit helyesnek lát az Úr... Azután megöregedett Jójádá, és betelve az étellel meghalt. Százharminc éves volt halálakor. Dávid városában a királyok mellé temették, mivel jót cselekedett Izraelben Isten és az ő háza ügyéért. Jójádá halála után azonban odamentek Júda vezető emberei a királyhoz, és leborultak előtte. A király hallgatott rájuk, és elhagyták őseik Istenének, az Úrnak a házát, és szent fákat megbálványszobrokat tiszteltek. E miatt a vétküik miatt szállt az Úr haragja Júdára és Jeruzsálemre.” (2Kron 24,1–2.15–18)

Jóás hétévesen kezdett uralkodni. Valójában azonban a főpap kezében összpontosultak a szálak. Olvasunk arról, hogy lerombolta a bálványokat, a Baal templomát! Jójádá főpap helyreállította az igaz Isten tiszteletét, és a fiatal Jóás királyt is a helyes istentiszteletre tanította. De minden jó tanács ellenére a főpap halála után Jóás elhagyta az Urat, és bálványimádást engedett meg, majd élete csúfosan ért véget, mert meggyilkolták.

Kérdésem:

Meddig kell az Úrhoz hűségesnek lennünk, a törvényét megtartanunk? Amíg valaki lát, ellenőriz vagy számonkéri a tetteinket?

Ugye tudod a választ!

Lovas András

Hétmérföldes

Mit is tanultam most...

Minden napot kisebb-nagyobb csodaként élek meg, amióta itt vagyok! Hollandiából hazaérve egy hónapot töltöttem otthon a családom körében pihenés, közös időtöltés, valamint az angliai útra való készülődés céljából. Február 4-én, egy szombati napon útnak indultam egy Wantage nevű kisvárosba. Angliában ugyan nincs rokonom, aki segíthetett volna, de egy régebbi kollégám, aki az idők során jó barátomná is vált, készségesen állt rendelkezésemre mindenben, amiben csak segíteni tudott. Így hát ő fogadott és biztosított szállást az Angliába indulásomig. Nagyon örültem a segítségének, de az első naptól kezdve igyekeztem minél önállóbban élni és a saját lábamra állni. Mivel szombaton érkeztem, így volt egy kis

időm felkészülni a következő hétre (miket milyen sorrendben, hogyan és hol tudok elintézni). A munkakeresésem gyakorlatilag már otthon megkezdődött, online kezdtem el a szakmámnak megfelelően autószerelő állások után nézelődni. Az érkezésem utáni következő héten meg is kezdődött az úgynevezett „hajsza”, ami egyébként elég érdekes kihívásnak is bizonyult. Céljaim között szerepel az angol nyelv mélyebb elsajátítása is, de itt a kihívások lépcsőzetes növelése helyett hirtelen kellett saját magamon messze felül teljesítenem! Anélkül, hogy bármilyen angol akcentust hallottam volna, rögtön telefonhívások sorozata várt! (Arról nem is beszélve, hogy azelőtt még csak nem is találkoztam angol nyelvet anyanyelv-ként beszélő emberrel.) Úgy gondolom, néhány telefonhívással nemcsak saját nyelvtudásomat, hanem a vonal túlsó végén lévő ügyintéző türelmét is próbára tettem. (Hála Istennek senkit sem sikerült kihoznom a sodrából!) Nagyjából egy hét alatt el is rendeződött a legtöbb hivatalos ügyem a

munka kezdetéhez a szállásfoglalást és -bérlést is beleértve. Ezután a biztos állás megtalálása volt a legfontosabb lépés! Napi szinten küldözgettem az önéletrajzomat több és több cég hirdetéseire. Végül az Angliában töltött harmadik hetem után sikerült találnom egy autószerelői állást itt, Wantage-ban. Utána a következő egy hónap próbaidő határozta meg a továbbiakat. Gyorsan igyekeztem teljesíteni a műszaki kommunikáció nyújtotta kihívásokat, hála Istennek sikerült az akadályokat megugrani! Az állásom megmaradt, minden elintézni való ügy megoldódott, lett szállásom, mi kell ennél több? Egy 10 perc sétára lévő baptista gyülekezet! Az Úr ezt is megadta! Egyszerűen hihetetlen jól éreztem magam, hogy ilyen jól alakulnak a dolgok! És amire végképp nem számítottam: az általam kedvelt fúvószenélés is megadatott. Azzal a tudattal indultam el Angliába, hogy erről le kell mondanom. A gyülekezet egyik tagja keresett meg, hogy úgy hallotta, játszom trombitán, nem lenne-e kedvem csatlakozni a zenekarhoz, amiben ő is játszik? Ugyanis számos fúvószenekara van Wantage-nak különböző szintekre osztva. Ekkor már többszörösen is megtapasztaltam, hogy jó helyre kerültem! Azóta kiépült jó néhány kellemes ismeretség is a gyülekezet, a munkahely és a környékbeliek részéről. Bizonyosan tudom, hogy Isten megáldotta a legtöbb lépésemet.

Felmerülhetne bennem a kérdés: Mi Isten terve a jövőben? Tudom, hogy nem kell aggódnom emiatt, csak továbbra is figyelni a vezetésére, és engedni, hogy formálja az életemet, ahogyan meg van írva: „De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok...” (Ézs 40,31)

Még jelentkezem...
Kovács Sándor

Természetes

Dolgozni kell érte...

„Államalkotó rovarok” – különleges kategória, amely többek között a méhekre értendő. Egyedül képtelenek életben maradni, viszont együtt, összefogva olyan sajátosságokkal rendelkeznek, amelyek messze túlmutatnak a rovarvilág egyéb szereplőin. A következőkben egy példát említek csupán.

A rovarok a melegvérűekkel szemben (pl. emlősök) képtelenek a testhőmérsékletüket hatékonyan szabályozni. Egyedszinten igaz ez a méhecskére is, de a méhcsalád már teljesen más kategória.

Hideg telünk volt. A méhesben mínusz 23 fokot is mértem, miközben a kaptár telelfűrtjében a legnagyobb fagyoknál sem süllyedt a hőmérséklet plusz 20 fok alá. Gondoljunk bele, a hideg zimankóban az apró rovaroknak több mint 40 fokot kellett át-hidalniuk. Mégis hogyan képesek ilyen teljesítményre ezek a kis apróságok?

A méhek legerősebb izma a szárnyizomzat, amelyet képesek lekapcsolni a szárnyaikról. Ilyenkor a munkát végző szárnyizomzat cukrot (mézet) éget el, ami hőtermeléssel jár együtt. A sok kis egymás mellé állított kályha hője összeadódik megtermelve a téli méhes legnagyobb értékét: a kaptár melegét.

Az örök tavaszt várva, lelki télben élve adódik a párhuzam: a gyülekezet melege, legnagyobb értéke (1Kor 13,13) a szeretet, amely lakhatóvá, élhetővé teszi a közösséget. Ám a vonzó, családias légkör nem jön létre csak úgy magától, szorgos méhecskéként tenni, dolgozni kell érte, akár kényelmetlenséget, áldozatokat vállalva is.

„...teljes alázatossággal, szelídséggel és türelemmel; viseljétek el egymást szeretettel, igyekezzetek megtartani a Lélek egységét a békeesség kötelékével.” (Ef 4,2–3)

Papp Szabolcs

Görbetükörbe

Hogyan teheted tönkre a gyülekezetedet?

- Ne törd magad azért, hogy minden összejövetelen részt vegyél. Csak a gyengéknek van arra szükségük, hogy állandóan erősítgesse őket az ige.
- Ha mégis eljössz, lehetőleg késve gyere, így mindenki észreveszi, hogy megérkeztél. Ha közben zajt is csapsz, még inkább az érdeklődés középpontjába kerülsz.
- Prédikáció közben gyakran nézz az órádra. Hadd vegye észre a környezeted és az igehirdető, hogy az idő pénz, főleg a te időd.
- Soha ne vállalj el szolgálatot a gyülekezetben. Sokkal kényelmesebb kívülállóként kritizálni. Maradj független.
- Gyakran látogass más gyülekezeteket is. Hadd lássa a lekipásztorod, hogy te nem vagy hozzánoé.
- Engedd, hogy a lekipásztor kiérdemelje a fizetését, hagyd, hogy minden ő csinálja. Ha nem bírja, majd hívtok egy fiatalabbat.
- Lehetőleg mindig hátul foglalj helyet, hogy a végén hamarabb távozhass, és hogy meg tudd figyelni a többieket.
- Az éneklésnél ne nagyon strapáld magad. Ha mégis bekapcsolódsz, énekelj jó hangosan és mindenkitől kissé elmaradva, így kihallatszik a hangod.
- Perselyezéskor ne készítsd ki előre a pénzt. Ha kell az adakozásod, várhat addig a tányérozó, amíg előveszed a pénztárcád.
- Bármennyire tetszett is egy-egy szolgálat, azt ne közöld a szolgálattel-

vővel. Sokakat gőgössé tett már az elismerés.

- Az imaórán csak azok vesznek részt, akiknek túl sok az idejük. Neked szükséged van vasárnap reggel a hosszabb pihenésre.

- Ha mégis részt veszel az imaórán, maradj néma, és figyeld a többieket. Csak nem fogod kibeszélni a problémáidat!
- A gyülekezet új tagjaival ne sokat foglalkozz. Lelkigondozásuk a lekipásztor dolga.
- Keresd azok barátságát, akikkel jól megértitek egymást. A többiek is találják meg a hozzájuk való társakat.
- Ha egyesek nagyon lelkesen kezdenek dolgozni a gyülekezetben, tiltakozz, ne engedd, hogy egy klikk irányítsa a náluk sokkal tapasztaltabbakat.
- Eredményes a munka? – Emlékeztess a gyülekezetet, hogy régen sokkal eredményesebb volt.
- Nincs eredmény? – Mutass rá, hogy ennek oka nem más, mint hogy kihalt az igazi buzgóság a gyülekezetben.

Gerzsenyi Sándor fordítása ●

Részletek a meghamisított Bibliából

- **Mt 18,15**
Ha vétkezik atyádfia, menj el a szomszédasszonyhoz, és mondd el neki négyszemközt.
- **1Tim 5,23**
Ezután ne csak vizet igyál, hanem – munkatársaidra való tekintettel – élj egy kevés borral is.
- **Mt 7,13**
Menjtek be a tágas kapun! Mert az az út, amelyen sokan járnak, csak az életre vihet.
- **Mt 7,12**
Amit tehát az emberek veletek tesznek, ti is ugyanazt tegyétek velük.

- **Mt 7,21**
Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: Uram, Uram. Ahhoz legalább öt percig kell tudni imádkozni egyfolytában.
- **Lk 22,60–62**
...hirtelen megszólalt a kakas. Péter pedig visszaemlékezett az Úr szavára, amikor azt mondta neki: „Mielőtt megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem.” Erre kiment nagy dérrel-durrall, mivel megint Jézusnak lett igaza.

M. Kovács László ●

Játékokos

Ki az, aki rettenthetetlen bátorsággal követi a világmindenség legnagyobb vezérét?

Megtudhatod, ha a táblázat kitöltése után a megoldások kezdőbetűit összeolvasod egymás alatt.

1. Sok ilyen figyelmeztet az Úr visszajövetelére.
2. Főpap neve.
3. Júdeai város Dávid menekülési útján.
4. Bagoly.
5. Növény, mely a kis Mózeszt rejtette.
6. Az egyik abból a háromból, ami megmarad.
7. Ilyen angyal is van.
8. Börtöntöltelék.
9. A versengés pusztája Kánaán előtt.
10. Az arc része.
11. Noé fia.
12. Anya párja.

1.			
2.			
3.			
4.			
5.			
6.			
7.			
8.			
9.			
10.			
11.			
12.			

Ki-ki csoda!

Érteni is akartam, nem csak hinni

Sándor Judit

Bár nem hívő családban nevelkedtem, de így visszatekintve tudom, hogy gyermekkorom óta Isten jelen volt mindvégig, és irányította az életemet. Én voltam vak a látására. Nagymamámon keresztül kaptam először üzenetet. Mert a mamám volt az, akivel tudtam beszélgetni Istenről és az üzeneteiről, bár ővele is csak nagyon óvatosan, mert azokban az években ez „nem volt megfelelő magatartás”. Zsidó lévén még mélyen élt mamámban a háborús emlék, a meghurcoltatás, ezért az volt az elv, hogy amiről nem beszélünk, abból nem lehet bajunk. Szüleim csak annyit mondtak, ha kérdeztem őket, hogy majd ha felnősz, eldöntöd, mit akarsz hinni. Megtanultam az iskolában az evolúciót, megtanultam mindent, amire abban az időszakban neveltek. Nem volt ellentét, ahol mondták volna, hogy az bizony nem úgy van, Isten teremtette a világunkat és benne minket, embereket is. Nem értettem, miért vagyok én bűnös ember, amikor ez később szóba került, hiszen nem csináltam semmi rosszat! Jó embernek neveltek, úgy vélem, elég érzékeny lettem mások iránt, azonban egyvalami, ami a megtérésem óta a legfontosabb, életet meghatározó lényeg, kimaradt a nevelésből: Isten. Így visszatekintve több évtizedre azt látom, hogy az Úr jelzőbójákat tett le életem útjára, amelyek világítottak nekem. Sajnos ezeket a jelzéseket gyakran nem vettem figyelembe. De az Úr Szentlelkén keresztül sosem adta fel a keresésemet, és elérkezett az a pillanat, amikor végre nyitott lélekkel álltam a hívása elé. Ezt megelőzte, hogy mindig is Istent

kereső embernek tartottam magam, de nem igazán találtam olyan közösséget, ahol a tiszta, érthető, nem képmutató hitet megtapasztalhattam volna. Egy zsidó közösségbe kezdtem el járni, azonban az istentiszteletből nem sokat értettem, ahogy a liturgiából sem. De Isten ott volt, körülvett, megölelt, ezt tudtam. Érteni is akartam, nem csak hinni. A Baptista Teológiai Akadémiára beiratkozva kaptam először olyan egyértelmű hívást, ami jelezte, hogy nekem is Krisztus mellett a helyem! Ő hív, vár, szeretné, ha hozzá tartoznék. A teológián a rendszeres bibliaolvasással nemcsak az a bibliaismeretem gyarapodott, amely a teológián elvárt, de szívem és lelkem is teljesen nyitottá vált Krisztus befogadására, követésére. Olyan katarzist éltem át már rögtön az első óráink egyikén, hogy – nem tudok más szót – beleremegett a szívem. Libabőrös voltam és potyogtak a könnyeim. Éreztem mennyei Atyánk jelenlétét. Nem tudtam megfogalmazni, miért történik ez velem. Kicsit talán kétségbe is estem, hogy ekkora hatással van a Biblia szava rám. Megtérésemben nagy szerepet játszottak a tanáraink azért, mert hitelesek voltak. Mert azt éreztem, hogy amit mondanak, azt is cselekszik. Gondolkodásra, és nem vakbuzgóságra készítettek. A saját értelmem által alakították a hitem Jézus Krisztus felé fordulását, és nem parancsszóra kellett hinnem vagy tennem bármit is. Amikor az újpesti gyülekezetbe kerültem, félszeg első próbálkozásaimat nagyon sutának éreztem. A testvérek, a gyülekezet tagjai biztattak, nem hagytak magamra. Mindig van és volt egy-egy jó szavuk hozzám, és szeretettel fogadtak. A gyülekezet vezetőitől is nagyon sok lelki segítséget és útmutatást kapok minden egyes istentisztelet vagy törekvők órájának alkalmával. Nem lehet elmenni az Úr szava és hívása mellett. Érzem és most már értem is, hogy rettentő sok bűnömet Krisztus Urunk elé kell helyeznem mindennap, hogy megbocsátó ereje kísérje végig az életemet, akár egyetlen nap van még hátra belőle, akár 100 évig is élek majd. Amennyit az Úr ad. ●

Most olvastam

Wolfgang Böhne
Az elveszettek boldogsága

Nem egy figyelemfelkeltő könyv ez az Evangéliumi Kiadótól. Összevissza a borítója, kicsit misztikus, kaotikus. Kis vékony, így elolvas-

tam. Öt reménytelen ember mondja el élettörténetét. Pontosabban öt ember mondja el reménytelen életét. Van, aki már megtöltött fegyverrel indul bosszút állni, más alternatív szemléletmóddal vagy okkult módszerekkel keresi az élet nagy kérdéseire a választ, vagy a testi kapcsolatban. Van, aki a munkába menekül. Mindegyikük élete valamilyen módon megfeneklett. Ahogy mondani szokták: „Itt már az Isten sem tud segíteni.” Mégis azt olvashatjuk el, hogyan találkoztak Istennel, hogyan oldódott meg életük úgy, hogy rábízták magukat. „Minden krízishelyzetben van esély! – Lehet, hogy cinikusnak hangzanak az ilyen és hasonló mondatok – mégis ez az igazság. Ezekre az emberekre az élet mélypontján, ahol nem látszik a kiút, vár Valaki, akire nem számítottak, akinek a létét talán tagadták. Isten.” Ennek kapcsán érdemes átgondolnunk Boros Dávid írását az Áhítatból: „Sokszor kérdezzük Istentől: Miért teszed, engeded ezt, azt az életünkben?... Vajon megkérdezheti-e tőlünk Isten, hogy miért tesszünk dolgokat az életben?... Csak. Mert akarom. Mert kell. Tarkabarka célok. Nem szükségesek, nem építőek, nem hordozzák magukban Isten áldását. Rossz célok, amelyek elérése rossz utakat kíván. És mit ad végül annak, aki mégis elindul erre? Üres ígéreteket, csalódást, pusztulást. Ma is ez a gonosz műve: hamis célokért hamis utakra csábít, és nem adja meg, amit ígért, de mindent elvesz. Vizsgáld meg hát a céljaidat. Mi motivál? Lelki kincsek? A lelki úton el fogod érni őket, nem kell csalódnod.”

AGÉ ●

VisszaPillantó – a teljesség igénye nélkül

● **Húsvéti bemerítés:** Hat testvérünk döntött Krisztus mellett, és merítkezett be Mészáros Kornél lelkipásztorunk által április 16-án. Részletek a bizonyágtételeikből (Sándor Juditét lásd az előző oldalon):

Molnár Beatrix: 2015 őszén Kovács Géza bácsi a Jn 15,1–2-ről prédikált: „Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda. Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetezi, és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen.” Megérintett a prédikáció és az ige, hogy én is bűnös vagyok, és van bennem rossz, van mit lemetseznie. Nem elég, hogy hívő családban nevelkedtem, szükségem van a megtérésre és személyes megváltóra. Jézus az én bűneimért is meghalt. Elmondtam szüleimnek, hogy megérintett a prédikáció. Együtt imádkoztunk, és kértem az Urat, hogy tisztítsa meg és bocsásson meg. Eldólt a szívemben, hogy követni akarom Jézust egész életemben. Isten mindig szól hozzám akár éneken, akár prédikáción keresztül. 2016 februárjától járok törekvők órájára, Isten formál és tisztít, szeretnék jó gyümölcsöt teremni.

Molnár Dániel: Megtérésem négy éve kezdődött a karácsonyi istentiszteleten a sportarénában, Papp János testvér prédikált. Elmonda, hogy Isten azért küldte Jézust, hogy ne sötétségben járjunk, hanem megtaláljuk a fényt, Isten útját, és útitársunk legyen. Kiemelte Jézus életének három állomását: „A jászol üres. Mert a kicsiny Jézus, aki karácsonykor megszületett, felnőtt. A keresztes is üres. Ott halt meg értünk Jézus, ez volt az ára annak, hogy megszabadíthasson, velünk élhessen, és ebben az új életben segíthessen és vezethessen bennünket. A sír is üres. Mert ő meghalt, de harmadnap feltámadt a halálból, és örökké él. Itt van köztünk. Részese a világunknak, részese tud és akar lenni a te életednek is.” Kifejtette, hogy Jé-

zus szabadítása nem egy távoli dolog, személyessé válhat, ha akarom és megnyitom a szívem, az elmém, az enyém is lehet. Majd Szenczy Sándor hívta azokat, akik szeretnék az Úr Jézust elfogadni. Sokan felálltunk, a segítők imádkoztak velünk és értünk. Itthon is imádkoztunk és bűnbánatot tartottunk. Szabadulást nyertem bűneimtől. Kellett még idő, amíg teljesen megérett bennem, hogy szeretnék bemerítkezni és Istennek szolgálni.

Szász Abigél: Hívó baptista családba születtem. Szüleim mindig elvittek az imaházba. Jól éreztem magam a gyülekezetben. Sokat hallottam Istenről és az ő szeretetéről. Mégis halogattam a döntésemet. Egy éve a nagymamám kórházba került, és ez kijózanított. Rájöttem, hogy nem halogathatok tovább, mert az életünk ezen a földön véges. Sokat imádkoztam Istenhez, hogy bocsássa meg a bűneimet. Akkor jutottam arra az elhatározásra, hogy szeretnék bemerítkezni.

Szász Aurél: Hívó családba születtem elsőszülöttként. Istenben mindig is hittem, ugyanakkor kisebb koromban nem igazán törődtem a hit dolgaival. Nem voltam tudatos istenhívó. Megtérésem időpontját pontosan nem tudom, de a 2012. február 18-i ifjúsági konferencián az előadó, Floch Gábor azt mondta, sokáig úgy gondolta, hogy majd a nagypapája hátán fog bemenni a mennyországba, és neki nem kell csinálnia semmit, de azután rájött arra, hogy saját magának kell megtérnie és az élet mellett döntenie. Ez engem megérintett, és innentől kezdve kezdtem el figyelni az ige hirdetésekre. Emlékszem arra, hogy mielőtt fizikából szóbeliztem volna az érettségim, imádkoztam, hogy a legjobb tételt húzzam, és pont azt húzzam (a csillagászatot). Ez biztos, hogy nem véletlenül volt így.

Tivolt Lilla: Születésemtől kezdve járok imaházba. Teljesen természetes a mai napig, hogy vasárnaponként itt vagyunk 9-től a családdal. Isten így tulajdonképpen mindig is ismertem. Először kicsi vasárnapi iskolásként, majd szépen fokozatosan egyre jobban megismertem, és így született meg bennem a döntés, hogy szeretnék Isten gyermeke lenni és az ő útján járni. Számomra ez nem egy pillanat volt, hanem egy folyamat, és azt szeretném, ha ez a döntés életem végéig Isten mellett tartana engem. ●

VisszaPillantó

● Április 23-án vendégeink voltak a „Jó az Úr” Bodrogi Baptista Gyülekezetből. (Fotó: Antal Saci)

● Május 7-én köszöntötték a gyerekek az anyukákat. (Fotó: Mészáros Péter)

● Május 14-én tavaszi zenés istentiszteletet tartottunk harangzenekarunkkal. (Fotó: Szekeres János)

● Május 27-én az országhatáron inneni és túli Komáromba/Komárnóba kirándult a gyülekezet. (Fotó: Frittmann Zsombor)

Hatalmas apróságok

● **Gyülekezetépítő lelkigyakorlatok – fiatalabbak is elkezdhetik**
Minden nyári héten más-más testvérért imádkozom naponta.

● **MosolyOktató – Györgyénél Verus (3) és Barnus (3), az ikrek orvososát játszanak egy babával.**

kmv

Verus a diagnosztá:

– Vigyázz, Barnikám, óvatosan, nagyon beteg, mert vérvétele van!

Sütés-főzés közben Verusnak egyszerű remek ötlete támadt:

– Anya, süssünk meglepetéssütit! Meglepény lesz!

Barninak egy hosszabb játéknál elszibbadt a lába:

– Anya, földbe gyökerezett a lábam!

Verus és Barni beszélgetnek a gonoszokról...:

Verus: Barni, már nincsenek gonoszok, az Úr Jézus minden rosszat legyőzött!

Barni: Igen, meg a Batman!

● **Egészségünkre! – kincses tanácsok Kincsesné dr. Meláth Melindától**

Sokan utaznak nyári szabadságra távoli országokba. Utazás előtt nem árt fontolóra venni néhány egészségügyi tanácsot. Különösen veszélyeztetettek a kisgyermek, a várandós édesanya, az idősek és betegek. Jó előzetesen tájékozódni arról, hogy az adott

országba beutazáshoz szükséges-e, javasolt-e védőoltás vagy betegség-megelőző célzattal gyógyszer szedése. Az utazócsomagba mindig kerüljön szappan vagy kézfertőtlenítő kendő. Tájékozódjunk az úticél higiénés viszonyairól és hogy iható-e a csapvíz. Lehetőleg frissen készült, forrón tálalt ételt fogyasszunk. Ha megtörtént a baj, legfontosabb már az első tünetek megjelenésétől a folyamatos folyadék- és sópótlás. Bármilyen szokatlan tünet észlelésekor forduljunk orvoshoz. Ha hazautazás után betegszünk meg, mondjuk el az orvosnak, merre jártunk, ez segítheti a diagnózist és a kezelés hatékonyságát.

● **5let – Szűcs Gyöngyitől**

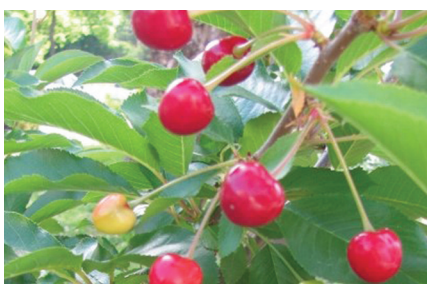
Tortakészítésnél a piskótaalapot locsoljuk meg kompótléval vagy cukros sziruppal, melybe kis rumaromát teszünk. Így a torta lágyabb, krémesebb lesz, nem morzszálódik.

● **(Révész) Sanyi bácsi kertjéből – kertészrovatka**

Ilyen volt tavasszal...

...ilyen lett nyárra a „gyerekek fája”:

Így történt

Biblia az iskolából

Egyik nap a kis unokáim boldogan jöttek haza az iskolából:

– Képzeld, nagy, egy ismerős bácsi volt az iskolánkban, és Bibliát osztott minden gyereknek! Az a bácsi, aki az imaházban szereti, ha rajzolunk, és matricát ad érte – mondta egyikük.

– Nálunk éppen énekóra volt, és kikerestük a 23. zsoltárt a Bibliából, és elénekeltük – folytatta a másik. Köszönjük, András bácsi! Imádkozunk érted, és erről a kis Bibliáról mindig te jutsz az eszünkbe.

Krisztina nagy

Lovas András nyugdíjas lelkipásztor testvérünk a Gedeon Társaság tagja, amely egy keresztény vállalkozókból és üzletemberekből álló nemzetközi szervezet.

Szívügyük a Szentírás terjesztése. 200 országban több mint kétmilliárd Újszövetséget osztottak ki megalakulásuk, 1898 óta.

A Bibliák nyomtatási és szállítási költségeit adományokból fedezik, osztásukra pedig szállodákban, kórházakban, iskolákban, börtönökben és fegyveres testületekben kerül sor.

Bölcs beszéd

Én azokat szeretem ingyen, akiket más pénzért sem szeret. Akiket pénzért sokan szeretnek, tanítanak, szolgálnak, én azok körül nem lihegek.

Böjte Csaba

Kiadja az Újpesti Baptista Gyülekezet
1043 Budapest, Kassai u. 26.

ujlant@baptist.hu; www.ujlant.atw.hu

Felelős kiadó: *Mészáros Kornél*

Felelős szerkesztő: *Szommer Hajnalka*

Tördelőszerkesztő: *Papp Szabolcs*

ISSN 1217-4378

A cikkek egy része rövidítve fért a lapba.

Eredeti teljes terjedelmükben olvashatók a www.ujlant.atw.hu oldalon.